Eddigi tudásunk alapján úgy tűnik, hogy emberi élet csak a földön létezik. Ha ez így van, akkor nagyon kellene vigyáznunk erre az egyetlen földre, amelyet az Isten benépesített velünk, emberekkel.

Ezen a bolygón oly sokszínű az élet. Az itt élő embereknek más és más a bőrszíne, a nyelve, az életformája. Úgy lenne rendjén, ha az emberiség tiszteletben tartaná az életet: úgy egymását, mint az erdőt, a mezőt, az állatokat, merthogy ők is ide születtek, itt élnek, ugyanúgy, mint mi emberek.

Amikor erről elmélkedek, több rejtélyt is meg kellene fejtenem. Megpróbálom a legelején kezdeni:

Mi ad az embernek önbecsülést és tartást?

Nem csak kenyérrel él az ember, tartja a mondás. Nagyon fontos, úgy is mondhatnám, hogy nélkülözhetetlen a hit, ami nélkül lehet ugyan élni, de nem érdemes.

A hit mellett az ősök tisztelete az a kapaszkodó, ami eligazít bennünket e világ útvesztőiben. Mert a múltra épül a jelen, és jelen nélkül nincs jövendő. Mindig az őseink erejéből emberi tartásából merítettünk erőt, és így képesek voltunk mindig megújulni is. Így tudtunk örök szintézist teremteni a mindenséggel.

Belső indíttatás a mozgató ereje a lélek finom rezdüléseinek. A mélyből feltörő érzelemgazdagság irányítja az emberi cselekvést. Az ebből fakadó művészetnek is csak így lehet üzenet értéke.

Ami most történik napjainkban, arról is írnom kellene, mert foglalkoztat, sőt mélységesen felháborít az a nyomorúság, amit főként vidéken, az én cigánynépem körében tapasztalok.

Mert válságos időszakot élünk, cigányok és nem cigányok egyaránt. Mintha örökre kiveszett volna a szolidaritás, az együttérzés ebből a világból. Ilyen nagy közömbösség talán még soha nem uralkodott.

Okkal merül fel a kérdés, hogy miért? Miért váltunk egymás ellenségeivé, miért vette át a megbecsülés és a kölcsönös tisztelet helyét az irigység és a rosszindulat.

Vajon hol kezdődik a felelősség, és hol ér véget? Nem lehet sokáig létbizonytalanságban és kilátástalanságban élni! Az embernek meg kell védenie magát és családját is. Az éhezés és a félelem…

Évek óta hallom már, hogy hárommillió koldus országa lettünk ismét. Hány magyar is „tántorgott” ki ebből a hazából az utóbbi években? Azt, aki e honban születik csak a kényszer viszi el egy másik országba, ahol más a kultúra, más a nyelv, s ha ez így történik, már nagy a baj.

Csak közös erőfeszítéssel tudunk változtatni. Nem segélyre, hanem munkalehetőségre, emberhez méltó értékteremtő munkára lenne szükség.

Ha mindenki elmegy, akkor csak az marad, aki a végén lekapcsolja a villanyt.

Véleményem szerint ez az egész nemzet tragédiája. Itthon kell megtalálnunk a boldogulásunkat, itthon kell felnevelnünk gyermekeinket és álmainkat...